

af Pengeforlegenheder. Og nu skraaler ogsaa han op om „Jøderne“ i Aviserne.“

„Nu ja, min Pige, lad os nu ikke igen komme ind paa — —.“

„Jeg synes, jeg lugter Kristenblod!“ lød det i det samme henne fra en halvaaben Dør, hvor Onkelens skrækkindjagende Ansigt viste sig i Klemmen.

„Er det dig!“ sagde Fru Salomon. „Kom kun ind. Vi er alene nu . . . jeg syntes, jeg hørte Børnene.“

„Her er Yngelen!“ sagde han.

Og ind stormede i deres Overtøj en Skare af sortøjede Børn i Alder fra tolv til fire Aar . . . ikke mindre end fem i Antal og alle saa friske og levedygtige af Udseende, at Synet deraf vilde have bragt Per til Fortvivlelse. En Tid fyldtes nu Stuen af en øredøvende Knebren fra alle disse røde Barnemunde, hvoraf ikke en stod stille. Alle havde de noget at berette. Snart omsværmede de Moderen, snart Søsteren eller Onkelen, og alle de mørke Øjne lyste af Iver for at komme til at fortælle.

Da der endelig igen blev Ørenlyd, sagde Onkelen:

„Det er sandt . . . maa jeg gratulere til Husets ny Akquisition. Jeg traf her for lidt siden en ung Hr. — ja, hvad var det nu, han hed? Det var et uanstændigt Navn. En Søn af en Pibekrave, ikke sandt?“

„Kommer nu ogsaa du!“ udbrød Fru Salomon. „Hør, nu vil jeg ikke høre mere om den Person. Han er en Bekendt af Ivan. Og han har gjort os en Visit idag. Punktum . . . Bliver du her til Midtag, Heinrich?“

„Her? — Lea, min Søster, har du nogensinde